

byrdes med Medlemmer, som kun have til Hensigt at ville tære paa Kassen, og ganske særlig vilde det jo være slemmt, hvis Arbejdsløshedskasserne vare tvungne til at optage saadanne Medlemmer, som man kunde forudse permanent vilde komme til at falde Kasserne til Byrde.

Jeg kommer i denne Forbindelse tilbage til Spørgsmaalet om den uforskyldte Arbejdsløshed og vil derom sige, at naar vi ikke have fundet det nødvendigt at definere dette Begreb nærmere, er det en Følge af alle disse forskellige Bestemmelser, som jeg her har nævnt og omtalt, hvorved det gøres nødvendigt for Arbejderne selv og er absolut i deres velforstaede Interesse, at de skærme sig saa staaet muligt imod alle dem, som uden nogen som helst berettiget Grund ville komme til at tære paa Kassen, og af den betydelige Kontrol, som Medlemmerne have Ret til selv at øve med Hensyn til Kassens Ledelse, en Kontrol, som er meget stærkt fremhævet i Forslagets forskellige Paragraffer. Netop gennem denne stærke Kontrol vil det selvfølgelig være muligt for Kasserne selv at kunne afværge, at de, hvis Arbejdsløshed maa siges at være absolut selvforskyldt, melde sig og blive Medlemmer af Kassen eller kunne blive staaende i Kassen, hvis de ere komne derind, og deri forekommer det mig ligger al nødvendig Betyggelse, den bedste Betyggelse, man kan faa mod Misbrug fra de ferskyldt arbejdsløses Side. Dertil kommer, at Indenrigsministeriet jo kommer til at gennemgaa hver eneste Kasses Vedtægter, og at Arbejdsløshedsinspektøren har fuldstændig Indseende med, hvordan Kassen ledes og styres. Ogsaa deri ligger en meget betydelig og meget væsentlig Kontrol.

I §§ 8, 9 og 10 omhandles det store Hovedprincip, som er nedlagt i Lovforslaget, nemlig Princippet om Statens og Kommunens Tilskud til Arbejdsløshedskasserne. Deri ligger det store, ny Princip, som indføres ved dette Lovforslag, om det, hvad jeg haaber, bliver vedtaget. Og tillige fastslaa disse Paragraffer, at Forsikringen skal praktiseres efter virkelig forsikringstekniske Regler. Det hedder saaledes i § 9: „Til de anerkendte Arbejdsløshedskasser udredes aarlig af Statskassen et Tilskud svarende til en Trediedel af de paagældende Kassers samlede, i Henhold til § 8 fastsatte Præmiebeløb ... dog ikke ud over 250,000 Kr. Tilskuddet fordeles blandt Kasserne i Forhold til Præmiebeløbene“. Hvorvidt denne Sum, som hviler

paa alle de Beregninger, som ere blevne foretagne angaaende det Antal af Medlemmer, som de forskellige Fag indeholde, og forskellige andre Faktorer, som man har regnet med, vil kunne strække til i det lange Løb, hvis man tænker paa, at Forsikringen bliver fuldstændig effektiv, skal jeg selvfølgelig lade staa hen, det vil det være vanskeligt at sige noget bestemt om. Men man kan have Lov til at tvivle om, at Beløbet saa vil vise sig at være tilstrækkeligt. Men der er ingen Tvivl om, at for det Tidsrum, hvori Loven skal gælde, nemlig 5 Aar — og Loven er jo kun en Forsøgslov, som skal revideres om 5 Aar —, vil dette Beløb være tilstrækkeligt. Og i alt Fald forekommer det mig, at det Beløb, hvorom der her er Tale, 250,000 Kr., ikke behøver at virke afskrækkende, naar der er Tale om at gennemføre en saa stor og betydningsfuld Sag som den foreliggende. Altsaa, Statskassen skulde tilskyde $\frac{1}{3}$ af de paagældende Kassers samlede Udgift i Henhold til de fastsatte Præmiebeløb. Det vil altsaa sige, at hvis en Aarspræmie f. Eks. udgør 18 Kr., saa vil Arbejderen herefter selv komme til at svare 12 Kr. og Statskassen 6 Kr. Men i Paragraffens 2det Stykke findes en Bestemmelse, som jeg ogsaa anser for et af de store Hovedprincipper, om, at der fra Opholds- eller Forsørgelseskommunens Side dels kan gives Tilskud til den enkelte Præmie, dels kan gives Tilskud til de enkelte Kasser. Med disse Udtryk har man tænkt paa to Ting. Man har tænkt paa de smaa Kommuner ude paa Landet, hvor der ogsaa eventuelt vil blive oprettet Arbejdsløshedskasser af enkelte Medlemmer, som søge at betrygge sig gennem en saadan Kasse, og som ere økonomisk daarligt stillede. De kunne henvende sig til Opholds- eller Forsørgelseskommunen og anmode om dennes Hjælp til at betale deres Aarspræmie til Arbejdsløshedsforsikringen. Paa saadanne Steder, hvor man i en Kommunalbestyrelse kender hver eneste Mand i Kommunen, vil det kunne gaa meget let og nemt. En saadan Henvendelse vil kunne ske hurtigt og blive besvaret, om jeg saa maa sige, paa staaende Fod.

Men for de store Byers Vedkommende, og ganske særlig for Københavns Vedkommende, hvor man ikke paa denne Maade kan have Kendskab til de enkelte Medlemmer, dér har man ment det mest praktisk at foreslaa, at Kommunerne ydede et Bidrag til selve Kassen. Selvfølgelig kan dette Bidrag jo ikke lige straks danne et Fun-